

Collection Romans cosmopolites

Бой Ганьор на смарагдовия остров е една изключително забавна история, чийто герой неминуемо напомня Алековия колоритен персонаж Бай Ганьо. Въпреки фонетичното сходство в имената, което загатва и за сходство в характерите, все пак Бой Ганьор „възприема печалбата във всичките ѝ аспекти – от материлен до сантиментален и философски“.

Комичните ситуации, в които попада разкриват понякога непохватност или неадекватно поведение, но също така и една тънка чувителност и изненадващ вкус към литературата и изкуството. Младежният му порив и приключенски дух са несъмнено неговия печеливш коз.

Димитър Карагеоргиев е млад български автор, роден в град Добрич през 1977 г. Литературните му изяви се характеризират с множество публикации на негови разкази в българската преса, няколкогодишно сътрудничество с френски издателства и активна преводаческа дейност.

ISBN : 978-2-917649-04-6

7 €

Димитър Карагеоргиев

**Бой
Ганьор
на
Смарагдовия
остров**

Livre unique

Collection Romans cosmopolites

**Димитър
Карагеоргиев**

**Бой Ганьор
на Смарагдовия остров**

Le livre unique

На Марина Виталиевна

Героят на тази история, е далечен роднина на Бай Ганьо, също като него обсебен от идеята за печалба. Но за разлика от своя литературен предшественик, той възприема печалбата във всичките ѝ аспекти – от материален до сантиментален и философски. Той е част от самия мен, стояща точно на границата на понятията правилно и неправилно, разкъсвана от желанието да живее свой собствен живот и да прави онова, за което на мен не ми достига смелост.

Не ми беше лесно да се реша да го изложа на показ, но за сметка на това ми бе много забавно.

Все пак може би нямаше да го направя ако една жена не ми беше помогнала да преодоля страха от самия себе си. С нея трябваше да се разделим почти веднага след срещата ни, но после разбрахме, че в сърцата си сме останали заедно, и че дори и да се намираме в различни страни и да говорим различни езици, в крайна сметка сме родени един за друг. Тя ми бе опора по несигурния път на Бой Ганьор, който поех след нашата раздяла, макар да знаеше, че това пътешествие още повече ме отдалечава от нея.

Нейното име е Марина Виталиевна.

Скъпа Марина, ти си човекът, на когото посвещавам колекцията от разкази описващи част от моите странствания (които всъщност може би ме приближиха към теб). Искам да ти благодаря, че ме вдъхновяваш да търся смешната страна на реалността, дори когато нейната дия е едва видима, и че ми помогна да осъзная може би най-важната за всеки мъж истина – че да накара една жена да се вълнува от неговите успехи и провали, радости и болки, е върховно постижение, за което си струва той да даде всичко от себе си. Не знам какво печели героят на тези мои разкази, но

чувствайки твоето присъствие в живота си, аз съм убеден, че съм спечелил достатъчно. Казват, че до всеки велик мъж стои жена. Слава богу, че се намират такива, които да застанат и до нас, обикновените мъже.

Бой Ганьор тръгва по Европа

Бой Ганьор винаги е твърдял, че аз съм човекът, изиграл „решаващата поддържаща роля” при неговото първо пътуване, но дори и да е вярно, не мисля, че имам персонална вина затова, че Европа опозна този колоритен представител на нашата нация. Според мен всичко това щеше да се случи така или иначе.

„Изтъкнатият” ни сънародник ми се обади, за да ми каже, че е решил да поеме на север към Ирландия и поиска от мен да му помогна да си намери квартира в ирландската столица чрез интернет обяви. В интерес на истината двамата тогава не бяхме близки приятели, но на него му излизало прекалено скъпо да ползва услугите на интернет клубове и се наложи да се сбlijим, тъй като само аз от познатите му имах домашен интернет. Оказа се, обаче, че не бях единственият към когото се бе обърнал за помощ. По-късно разбрах, че за да спести пари е напуснал квартирата си в София, и живее при „приятели” (почти всяка седмица на нов адрес), които му съдействали с каквото могат при подготовката.

Всеки един от тях би трябвало да поеме отговорност за последвалите събития. В своя полза мога да кажа, че посъветвах славния авантюрист да обмисли по-добре пътуването си, но той искаше да потегли възможно най-скоро, защото международната студентска карта, която му осигуряваше намаление при покупка на самолетен билет, изтичаше след месец.

Така Бой Ганьор реши да посрещне 2008 година в Дъблин. Помогнахме му да си резервира самолетен билет, да си купи огромен куфар на колелца, да смени протритото си дънково яке с кожено сако. Подарихме му хубав автоматичен чадър, парфюм Булгари, и Бой Ганьор се почувства истински европейец.

Тогава аз взех може би най-безразсъдното или пък най-удачното решение в своя живот – да тръгна с него към Смарагдовия остров.

Бой Ганьор на летището

Дните преди полета прекара у нас. Спеше в моята стая. Беше ме сложил на последно място в списъка на временните си хазаи, защото както той се изрази, хем щяхме да си помагаме с приготвянията, хем да разделим парите за такси до летището. Твърде късно разбрах какви рискове крие пътуването с Бой Ганьор.

Той поръча таксито за 5:15 сутринта. Опитвах да го убедя, че няма смисъл да тръгваме толкова рано, но не ме послуша. Трябвало да има време да се върне обратно, да разтовари куфара си у нас, и след това да се придвижи отново до летището, ако му поискали пари за свръх багаж. Така щяло да му излезе по-евтино. Попитах Бой Ганьор защо не разтовари малко от свръх багажа още преди да сме тръгнали, а той ме увери, че всичко, което е взел му трябва и ще се лиши от скъпоценните си вещи само в краен случай.

Дори и не подозирах, че денят ни ще започне още по-рано! Будилникът на мобилния му телефон иззвъня в 4:30 сутринта, понеже поведът бе специален, Бой Ганьор трябваше да положи по-сериозни грижи за външния си вид и това щеше да отнеме повече време от обикновено.

Когато ни съобщиха, че таксиметровият шофьор ни чака, Бой Ганьор тъкмо бе излязъл от банята с новата си „Европа, идвам“ прическа, а аз едва бях подхванал сутрешния си тоалет. Бъдещият ми спътник припряно навлече някаква грейка без ръкави, но с много джобове, като онези, които рибарите използват когато отиват на риболов, след това дебелото си зимно яке. Бой Ганьор беше много чувствителен към студа и бе взел съответните мерки срещу нездравословния ирландски климат. Обу огромните си ботуши с